

Už dávno ti mělo dojít, co nemáš dělat.

- Oasis

1.

MYSLÍTE SI, ŽE JE TAK JEDNODUCHÝ SE ZMĚNIT.

Říkáte si, že je to v poho, ale není.

Co asi všechno musí jeden udělat, když se chce přerodit v úplně nového člověka, jehož život dává smysl a který zapadne? Změníš oblečení, účes, obličej? Tak jo, jen tak dál. Do toho. Nech si propíchnout uši, zastříhnout ofinu a kup si novou kabelku. Stejně to všechno přehlídnu a dál uviděj jenom tebe, pořád stejně ustrašenou a přechytralou holku, stejnýho lůzra, co je na něm všechno blbě. Ať si změniš, co chceš, tohle zůstane pořád stejný.

Vím to, protože jsem to zkoušela.

Jako trapka jsem se snad už narodila. Nemohlo to skončit jinak. Kdyby šlo jen o jednu ojedinělou událost, kdy se všechno pokazilo, mohla bych snít o tom, že se do toho momentu vrátím a řeknu: „Milá desetiletá Eliso, hlavně nenos ten obrovskéj křiklavě rudej svetr, co z něj trčí nitě jako miniaturní bambule. Jasně že ho máš nejradši, protože vypadá tak nějak jinak, ale fakt si ho neber. Nechtěj být jiná.“

Tohle bych řekla svému mladšímu já, kdybych mohla přesně určit ten moment, kdy jsem začala být mimo. Jenže žádný takový moment neexistoval. Mimo jsem byla vždycky.

Chodím do třídy se stejnýma lidma už od školky. A ti věděli, co jsem zač, dávno předtím, než to došlo mně. Byla jsem úplně vedle už ve čtvrté třídě. Chápete, jak je vůbec možný být teprve čtvrtáčka a už tak trapná? Nevyráběly si tehdy všechny holky náramky přátelství, nesnily o koních a nepředstíraly, že řeší nějaký záhady?

Ale všichni v tom měli dost jasno už v té čtvrté třídě. Toho roku se k nám přistěhovala nová holka až odněkud z Michiganu. O přestávce jsme spolu sedávaly venku, zatímco ostatní holky skákaly gumu, a probíraly jsme slet čarodějnic, co jsem chtěla uspořádat, protože jsem o tom někde četla a táta mi dal vonnou tyčinku, která by se na to podle mě docela dobře hodila. A pak k nám jednou na hřišti přišla Lizzie Reardonová a nenuceně utrousila směrem k mý nový kámošce: „S Elisou se moc netahej. Abys to od ní ještě nechytla.“ A přitom jsem seděla přímo před ní! Tohle nebylo žádný tajemství. Prostě jsem překázela.

A tohle byla teprve *čtvrtá* třída!

Na druhé stupeň s náma chodilo o polovinu víc lidí než na první a pak jsem šla na střední, kde nás je ještě jednou tolik. Ale ti všichni noví to okamžitě taky pochopili. Měla jsem to napsaný na čele.

Když jsem byla malá, máma vždycky plánovala, že se sejdou s různýma holkama, třeba s Kelly, Raquel nebo Bernadettou a budeme si hrát. Jenže v pátý třídě se Kelly přestěhovala do Delaware, Bernadetta mi poslala lístek, na kterým stálo, že se se mnou baví stejně jen proto, že jí to nakázali rodiče, a když měla Raquel narozeninovou párty na kolečkových bruslích, pozvala úplně všechny kromě mě.

Taky jsem kdysi chodila ven s klukama od sousedů. V létě jsme si stavěli bunkry a v zimě sněhuláky. Ale jakmile jsme přišli na druhé stupeň, všichni začali pomalu pomýšlet na randění, což znamenalo, že žádný normální kluk by se ne-

nechal přistihnout, jak se mnou blbne ve sněhu, protože by si ještě někdo mohl myslet, že se mu líbím. A to by bylo zlé, protože zabouchnout se do Elisy Dembowské by byla asi ta největší pitomost, jakou by jedenáctiletý kluk mohl vyvést.

Takže na konci sedmičky už jsem neměla vůbec nikoho. Jasně, pořád jsem ještě měla lidi, co se se mnou cákali v jezeře, když jsem jezdila k mámě na chatu. Taky děti mámi-
ných a tátových kamarádů, co k nám občas zašli na večeři, se se mnou bavily, ovšem žádný z nich nebylo v mém věku. Ale stejně, jen pro sebe jsem neměla vůbec nikoho.

Minulý prázdniny, to bylo po prváku na střední, jsem se rozhodla, že takhle to fakt dál nejde. Neříkám, že jsem chtěla být zrovna jako Lizzie Reardonová, která je kapitánkou našeho fotbalového mužstva, nebo jako Emily Wallaceová, co má brigádu jako modelka, nebo jako Brooke Feldsteinová, za kterou se táhnou všichni kluci. Nešlo mi o to být nejhezčí, nejpopulárnější a nejzajímavější holka na světě. Prostě jsem jen potřebovala nebyť tím, čím jsem.

Myslíte si, že je tak jednoduchý se změnit, že to klapne jako všechny ty televizní přeměny obrýlených ošklivých káčátek na labutě v prvních řadách týmu roztleskávaček. Máte pocit, že je to hračka, ale já tou dřinou zabila celý léto. Seděla jsem přilepená k televizi a všechno poctivě zapisovala, jako když píšete domácí úkol. Dělal jsem si poznámky o všech těch seriálech a o tom, který hrdina kam patří. Hltala jsem bulvár a ženský časopisy a zkoušela se z toho všeho třeba ve frontě v drogerii. „Kdo je ta žena na obálce *Cosma*? Ve které reality show se objevila?“ Promarnila jsem denně hodiny a hodiny slunečního svitu skrčená u počítače a pročítala si blogy celebrit a stránky o módě a parfémec. Věděli jste vůbec, že existují webovky jenom o parfémec?

Jenom jednu věc jsem nedala: nedonutila jsem se poslouchat muziku. Fakt jsem se snažila asi hodinu, ale pak jsem to

zabalila. Byl to *děs*. Dokonce to nebylo ani podivně zajímavý jako ty hrozný romantický komedie, na který jsem chodila sama a zapisovala si, při kterých scénách se publikum smálo. Ne, ta muzika, co letěla, nebyla zajímavě mizerná, byla *jen* mizerná. Doladěvané zpěvačky, co vlastně neumí zpívat, urážlivě primitivní nástrojové obsazení a vlezlé melodie. Jako by si tvůrci mysleli, že my posluchači jsme úplně pitomí.

Udělala bych pro svou přeměnu skoro cokoli, ale tohle teda fakt ne. Nenáviděla jsem tu hudbu ještě o kousek víc, než jsem nenáviděla být sama sebou. Takže jsem si o hvězdách pop music jen četla online a z vlastnoručně vyrobených kartiček jsem šprtala důležitá fakta, abych je mohla komentovat. Komentovat jo, poslouchat ne.

Dělala jsem na tom celý léto. Deset týdnů bez přestávky, snad až na ty chvilky, kdy jsem si kupovala desky, a víkend, kdy jsem se pokoušela tátovi spravit počítač. Jeden týden jsem taky musela strávit u mámy na chatě u jezera, kde není televize ani net. No tak jo, sem tam nějaká pauza byla, ale stejně mi musíte věřit, když tvrdím, že jsem se fakt snažila být cool.

Jak jsem ale brzy pochopila, už tohle mě mělo dávno zastavit. Takhle na něčem dřít není cool už z podstaty věci.

Týden před začátkem školy jsem vyrazila nakupovat. A dokonce do obchodního centra! Byla jsem připravená a věděla jsem přesně, jaký oblečení se ode mě žádá. Už jsem přelouskala tolik výtisků *Cosmo girl*, že bych vám klidně vysypala z rukávu pět nejlepších značek řasenky.

Takže mi bylo jasný, co mám dělat, ale nějak jsem pořád nechápala, kudy do toho. Přece neutratím sto padesát dolarů za jedny džíny nebo rovnou tři stovky za kabelku. Milí designéři, nejsem blbá! I ta nejluxusnější kabelka je pořád jenom obyčejná taška. Od Greenpeace dostávám pravidelně poštou tašky *zadara*. Dobře, tak úplně zadara ne, za pří-

spěvek pětadvacet dolarů, ale ty jsou na záchranu velryb a ne na výrobu kabelek, která nemůže stát víc než pár dolarů.

Naši mi dali nějaký peníze, abych si koupila na začátek školy něco nového na sebe. Taky jsem měla něco našetřený, ale moc se mi nechtělo vyhodit všechny úspory za šaty, o který jsem vlastně nestála. Jasně, chtěla jsem vypadat cool, ale nechtěla jsem přijít na mizinu.

Možná že holky, co byly cool vždycky, to mají jednodušší. Jenom svou kolekci občas doplní párem tenisek nebo páskem... Ale já si musela vybudovat image úplně od nuly!

Probrala jsem celou skříň a hledala věci, který mají šanci mě doprovodit do nového života. Tepláky a mikiny teda ne. Tyhle džíny? Ty by šly, akorát ty nohavice jsou trochu out. Možná tenhle svetr, kdyby měl jinej výstřih.

Myslela jsem, že má šaty jsou v pohodě. Líbily se mi a něco vypovídaly. Indický sárí přešitý na letní šaty. Tričko s Ramones, který jsem koupila v sekáči v takovém stavu, že nikdo nemohl pochybovat o tom, že jde o autentickou památku ze sedmdesátých let. Bílý kozačky s jednorožcem, protože i když je mi patnáct, stejně si myslím, že jednorožec by byl to nejlepší zvíře na světě, kdyby existoval.

A tady byl přesně ten problém. Ne snad, že jsem takové věci doma měla, ale že se mi dokonce líbily i po deseti týdnech studia toho, co dělají normální lidi.

Takže jsem všechno tohle nemožný šatstvo nacpala do pytlů na smetí a zavázala, jak nejtěsněji to šlo, jako bych se bála, že by ty kozačky s jednorožcem mohly utéct. Pak jsem šla plnit levný obchoďáky s oblečením, jaký jsem viděla v časopisech pro holky. I tak se ale závěrečná suma vyšplhala na cifru, která přesahovala všechno, co jsem kdy v životě při svých výpravách do sekáče za šaty utratila. Při pohledu na účet se mi zvedal žaludek.

Ale copak se dá na štěstí přilepit cenovka? No, pokud je tohle cena za to, že člověk začne být rád sám sebou, tak to asi za to stojí, ne?

První den školy ve druháku připadl na čtvrtek. Vyskočila jsem z postele už v šest ráno, protože když chcete vypadat skvěle, dá to dost práce a taky to trvá. Cool se ještě nikdy nikdo z pelechů nevyloupl.

Takže jsem vstala a šla si umýt vlasy a oholit nohy. Dřív jsem vůbec netušila, že je to nutný. Teda až do tý dost nepodařený třídní párty u bazénu.

Hodila jsem na sebe nový outfit speciálně vytvořený pro první školní den, kterej jsem si předtím snad milionkrát vyzkoušela: polobotky, upnutý džíny, tričko bez vzorů a nápisů a látková čelenka. Čelenky jsou totiž zase v módě, kdybyste to nevěděli. Četla jsem to v jednom časáku.

„Letím do školy,“ oznámila jsem tátovi.

Zvedl oči od novin. „A co snídaneň?“

„Dneska nesnídám.“ Měla jsem žaludek jako na vodě a snídaneň byla poslední věc, po které jsem toužila.

Táta přejel pohledem stůl zaplněný až po okraj houskama, marmeládou, mlíkem, banány, džbánkem pomerančového džusu a krabicí cornflaků, který očividně nachystal jen pro mě.

„Chceš opičí snídani?“

„Prosím tě, tati.“ Téhle ceremonie jsem byla u mámy ušetřená.

Zvedl ze stolu banán. „No, co říká opička?“

Když jsem byla malej capart, mohla jsem se utlouct po banánech. Pořád je můžu, ale na základce jsem nejedla skoro nic jinýho. Tátovi přišlo vtipný, když mě nutil si pro banán drbat podpaží, poskakovat a dělat: „U-u-a-a!“ jako opice. Taky se mi to zdálo vtipný. Cokoli, co rozesmálo máho tátu, mi přišlo taky směšný.

Až někdy na druhým stupni mi došlo, že ten cirkus s opicí je asi trochu uhozenej. Ale táta z toho nikdy nevyrost.

„U-u-a-a?“ Přehazoval si banán z jedné ruky do druhé.

„Mizím do školy,“ houkla jsem a otevřela dveře.

„Oukej, kočko. Ukaž jim to!“ Odložil banán a objal mě.
„Vypadáš skvěle.“

Asi i tohle mě mělo varovat, protože tátové a teenageři se málokdy shodnou v tom, co vypadá skvěle.

Šla jsem na roh ulice, kde zastavoval náš školní autobus. Většinou ho taktak stíhám, protože si vždycky dlouho užívám posledních bezpečných momentů doma, než se vydám do školy čelit příštím osmi hodinám.

Ale to ráno jsem vyšla na autobus s předstihem. Já nikdy nikam moc brzo nechodím, a tak jsem moc nevěděla, co se sebou. Koukala jsem na projíždějící auta a na lidi, co v obleku vycházeli ze svých dvojdomků za prací. Zahнала jsem přání nasadit si sluchátka. Ze všeho nejvíc jsem chtěla poslouchat muziku, ale se sluchátkama člověk vypadá trochu mimo a nespolečensky. Já ale tenhle rok nechtěla být mimo. Byla jsem jasně nakloněná nějaký společnosti.

Pár dalších lidí se objevilo na zastávce, ale žádný z nich se mnou neprohodil ani slovo. Ale bylo dost brzo, a kdo se chce s někým bavit v takovou hodinu?

Školní autobus konečně přijel a všichni jsme nastoupili. Nesedla jsem si dopředu, protože vepředu sedí jenom lůžří a já už jsem lůžr být nechtěla. Místo toho jsem si sedla doprostřed, což je docela dobrý místo k sezení, i když já se tam moc dobře necítila. Chytla mě trochu panika a udělalo se mi malinko zle od žaludku, ale stejně jsem se odtamtud nehnula. Autobus se rozjel a já jsem seděla na trochu oloupaný olivově zelený koženec, zhluboka jsem dýchala a snažila se nemyslet na to, co se stalo posledně, když jsem seděla uprostřed.